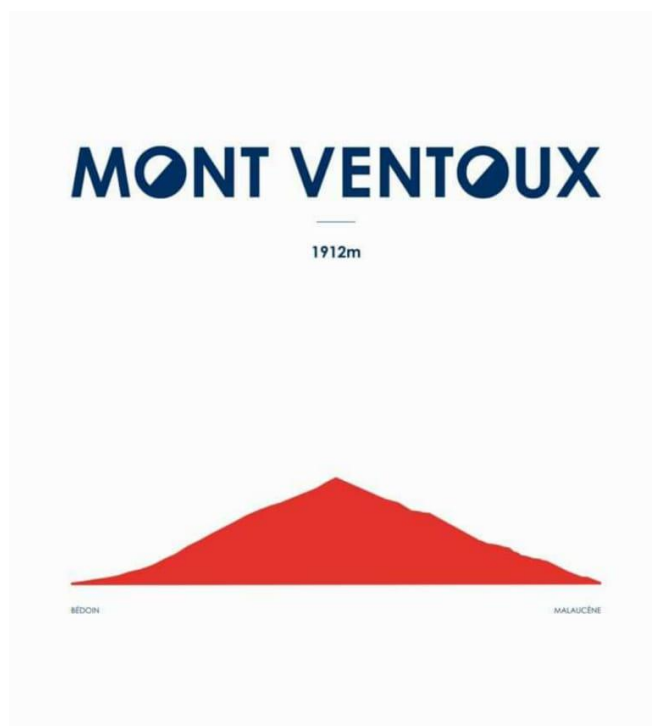

Bedoin Journaal 2020

Door Jos van den Bosch

07-07-2020 - 07-09-2020

Inhoud

Weerzien met Bedoin.....	5
De Roodstaart.....	7
Leclercq en andere beestjes	9
Boris.....	12
Kapjes4	14
Jeux de Boules	17
De markt en corona.....	19
Heet?	21
Pak Luiers.....	25
Toertje	28
Codelitis.....	31
La Course	36
De laatste.....	39
Einde.....	42

De schrijvert.

Weerzien met Bedoin

Even een kort verslagje over de eerste dagen. Ik heb niet zo snel kunnen reageren omdat er veel werk aan de winkel was en er veel gebeurd is in korte tijd. Eergisteren, Margaret: "het riool stinkt zo". Ik: "lijkt me sterk want ik ruik eerder gas!" Na een dag stinkt het weer zo naar gas en ik controleer de gasfles. Net vol aangesloten en nu al bijna leeg. In de woon Mobil ruik je niks dus het lek moet ergens buiten zitten. Enige conclusie mogelijk: de gasslang is poreus. Meteen naar de chef gerend om 'een mannetje' te bellen. Maar vrijdagmiddag, dus neemt niemand op. Dat betekent tot maandag niet koken. De grill en de skottelbraai word van stal gehaald zodat we vanavond toch nog kunnen eten. Heb de hele nacht liggen piekeren, immers de gasaansluiting ligt onder het terras. Dat betekent hoe dan ook, dat we de planken moet losmaken en opnemen, fluitje van een cent, maar kost wel veel tijd (dus geld). Ik zee

tegen Margaret: "we doen dat zelf!" "Weet je wel waar je aan begint", sputtert zij de-enthousiasmerend tegen. "Nee," denk ik en gelukkig maar anders begon ik er niet aan. Anderhalve dag zwoegen, uiteraard zitten verschillende schroeven vast en dolgedraaid. Blijkt de gasaansluiting vier planken verder te liggen dan gedacht en vooral die randen losmaken is een godvergeten karwei. De oude gasslang is uit 1993, dus wat een wonder dat hij zo lek is als een mandje. De chef die

er bij staat krijgt een rolberoerte als hij de slang ziet. "De vorige eigenaren waren zeker heel oplettend, maar niet op dit item, typisch Frans!" zegt hij.!

"Hoeveel gasslang hebben we nodig?" "Ik denk 4 meter" In de dorps ijzerhandel hebben ze alleen slangen van anderhalve meter. Dus op deze zaterdagmiddag, meteen door naar Carpentras. Maar ook daar alleen maar voorverpakte anderhalve meter, langer is verboden. Zal dat lukken? Terug gekomen hebben we veel moeite met de twee slangenklemmen, maar na een uur goed teamwork zitten de aansluitingen erop en past de gasfles precies onder de voor- zijkant van het woon Mobil. Ik verrek de volgende dag van de spierpijn. Mijn conditie is door het wegvallen van mijn grote vriend, dermate verminderd dat ik na een wandeling van 3 kilometer loop te trillen als een rietje. 'Ouwe zak', repeteert mijn hersenstam! Maar mijn eega komt daartegen in opstand en als een strenge meesteres sleept zij mij overal naar toe en doorheen. Toch de juiste vrouw op de juiste plaats.

Dit is de reden waarom ik pas zo laat ben. De heenweg naar Bedoin was heerlijk: het was helemaal niet druk. De benzine is in Luxemburg fantastisch goedkoop. De tankstations onderweg langs de 'autoroute du soleil' zijn allemaal goed schoon en verzorgd en iedereen loopt er met een mondkapje. Lyon passeren we binnen een kwartiertje zonder oponthoud.

In Bedoin dorp is het stil. Op de camping is er een bezetting van 10%. Je moet de receptie in met een mondkapje op en de chef houdt zich goed aan de regels. Voor het eerst in 13 jaar heb ik Margaret weer begeleid bij het shoppen. Er is niets veranderd! Ik sta wezenloos te kijken als ze voor de derde keer de courgette pakt om te keuren of hij wel goed genoeg is voor ons. "Wat eten we vandaag?", is een vraag die regelmatig drie maal daags terugkeert en na het definitieve besluit tig keer gewijzigd wordt. Ik krijg vrijwel nooit voorgeschoteld wat me s 'morgens voorgespiegeld wordt. Het blijft verrassend.

In de winkel loopt het personeel met een kapje op en de toeristen ook. De inheemsen laatschen

overall doorheen zonder enige bescherming. Op de terrasjes staan de tafeltjes goed uit elkaar en dat is prima, er zijn immers maar weinig toeristen. Maar op zaterdag is het net of er opeens een blik toeristen opengetrokken wordt. De Fransen hebben namelijk a.s. dinsdag vrij – de veertiende juli- en maken er een masse gebruik van met een ‘long weekend’. Was het boven terrein eerst vrijwel leeg, nu zijn alle huisjes vol. Het aantal kampeerders en caravans blijft beperkt. Veel ‘motards’ zijn er op de weg en op de camping. Vrijgezellenfeesten ook, waarbij hij de hele dag in zijn blote

schaamlapje. Margaret vindt hem van achteren best een goed figuur hebben. Dus het kan toch nog best leuk worden, hier in dit zonovergoten land. De nachten zijn heerlijk koel en we slapen als zevenslapers.

We komen terug van onze wandeling naar het dorp. Ik loop wat te puffen en Margaret loopt voor me. We hebben niet de bosweg gekozen maar de grote weg, die is korter. Opeens daverd er een ‘Poids Lourds’ langs. Zo noemen de Fransen een hele grote vrachtwagen. Ik vraag me af: “moet je nu met zo’n gevaarte deze bergweg nemen? Maar hij dendert lawaaiig verder. Als hij voorbij de bocht is horen we opeens een doffe klap, ik zeg nog tegen Margaret: “dat hoort zich niet gezond aan!”. Wanneer wij voorbij de bocht komen zien we hoe een grote vrachtwagen een personenauto geplet

heeft tussen zijn wielen en de brugleuning. Een nerveuze juffrouw loopt heen en weer. De vrachtwagen heeft de brug voor het grootste gedeelte gepasseerd, zijn onderbuik constructie ligt eraf en het lijkt alsof de juffrouw geen tijd had om af te remmen. Ze kwam tot stilstand tegen de brugleuning. Nu valt er niets meer te remmen want de voorwielen van de BMW staan horizontaal. In dit land waar je altijd geduld moet hebben, razen ze het liefst zo hard mogelijk. En ja, soms gaat dat mis.

Ondanks wereldpandemieën is hier niets veranderd. Men leeft zijn leventje en houdt niet van al die moderne fratsen. De progressieve burgemeester, die heel veel goede en nieuwe projecten naar het dorp heeft gehaald, waaronder sociale woningbouw en een gezondheidscentrum, wordt weggestemd. Hij was geporteerd voor een centraal natuurpark Mont Ventoux. Dat is nu afgestraft, immers dan kun je niet meer klooien en rotzooien in de bossen en mag je misschien ook niet meer jagen. Het zijn en blijven Franse boeren en die zijn onverbeterlijk.

Met ons gaat het goed en ik ga jullie op de hoogte houden via mijn Bedoin journaal.

De Roodstaart

Af en toe voel ik me net als een deelnemer aan de 'Decamerone'. Dat is een literair werk geschreven door Giovanni Boccaccio. Het verhaalt honderd vertellingen die gedaan worden door jongelingen die op de vlucht zijn voor de pestepidemie. Ze hebben Florence in der haast verlaten en zijn naar het platteland gegaan om besmetting te voorkomen. Op het platteland is de kans op besmetting veel kleiner, lijkt mij nu ook het geval.

Het leven kabbelt hier gewoon door. Het lijkt net of er niets aan de hand is. Als niemand een mondkapje zou dragen zou je de situatie als volkomen normaal beoordelen. Maar voor de Fransen is er weldegelijk een fundamentele verandering ingetreden: er wordt niet meer gezoend en omhelsd. Dat gaat helemaal tegen de natuur van de mensen hier in. Heb je ondanks dat heel veel behoefte om aardige mensen te knuffelen dan krijg je een heel spektakel voorgeschoteld: Eerst het ellebogenwerk links en rechts tegen elkaar en dan de 'boks' links en rechts, en wanneer je ze heel erg gemist hebt een luchtzoen. Wat je vroeger alleen in 'rapperscenes' zag en in ruige films.

In Carpentras zijn er tot nu toe slechts tien Corona positieve gevallen. De besmette personen zouden allemaal dezelfde sporthal, "La Centrale" in Carpentras hebben bezocht. Het staat ook in verband met de uitbraak die is ontdekt op het 'Paul-Gauthiercollege' in Cavaillon. Er vindt een massale screening van contactgevallen plaats. Enkele honderden mensen zullen worden opgeroepen om zich in een stadslaboratorium te melden om zich te laten testen.

Deze pandemie treft de Franse Natie in het hart. Zelfs het vuurwerk van de verschillende gemeentes ter gelegenheid van de 14 juli is geannuleerd. De open lucht zomerconcerten gaan door maar het aantal plaatsen beschikbaar is sterk verminderd.

Wat zijn nu de wereldschokkende berichten uit Bedoin. Eindelijk is de Mont Ventoux startstreep, nabij het restaurant 'Le Flandrein' weer teruggeplaatst. Het is een van de eerste opdrachten die de nieuwe burgemeester, Mr. Constant heeft gegeven. Die startstreep geeft al sinds jaar en dag de plek aan vanwaar uit alle races en koersen worden gemeten. Deze lijn vindt zijn oorsprong in de beginjaren van de befaamde autorally 'Course de Côte du Mont Ventoux'. De streep staat er, maar die geldt voorlopig alleen voor fietsers, immers de weg is voor snelverkeer afgesloten omdat vanaf juli tot en met augustus de weg gerepareerd wordt. Komt goed uit dit jaar, het aantal toeristen is toch veel lager. Het is inderdaad, vooral 's avonds, opvallend rustig op de weg. Qua geluid lijkt het wel september.

Op de camping is de meest opvallende gebeurtenis de twee wekelijkse organisatie van een Jeux de Boules toernooi. door Evert. Uiteraard is het een Nederlander. Evert is voorzitter van een JdB club en dus op de hoogte van alle ins en outs. Hij heeft ook een

computerprogramma waarmee je toernooien kunt organiseren. Je speelt drie rondes met telkens een andere partner. En het programma doet de rest. Is een van de groepen klaar dan stopt het geheel en de dan aanwezige punten worden meegeteld. Zo voorkom je dat het ellenlang gaat duren, wel zo aantrekkelijk. Uiteraard piekerde ik dat je dan in principe zou kunnen winnen wanneer je drie

keer verliest maar Evert haalde me vlug uit mijn droom want het programma telt ook extra punten voor winnen en verliezen mee. Tot mijn verbazing werd Margaret derde bij de eerste keer (en ik tiende!) Maar de tweede keer kwam ik uit op de vierde plaats, dus vooruitgang. De laatste keer was ik zelfs eerste!

Een andere, camping schokkende gebeurtenis, is de ontdekking van de aanwezigheid van een heel apart vogeltje op de camping. Het eerst gehoord en opgemerkt door Stefan die daar als musicus en spits gehoor voor heeft. Tijdens de pauze bij het JdB toernooi kwam het ter sprake en de chef vertelde dat hij inderdaad aan het begin van het seizoen de toilet ruimtes met de bladblazer van spinnenwebben en andere ongerechtigheden wilde ontdoen en dat toen een nest naar beneden laderde inclusief inhoud: een aantal jonge 'Rossignols murailles'. Hij heeft het nest

met inhoud in een schoendoos gezet en het tussen de balken teruggezet. Ellendige dingen, die overdadig geluid brakende bladblazers! De volgende dag waren alle vogeltjes gevlogen. Nu zijn de vogels teruggekeerd naar het camping terrein. Hun geluid klinkt als 'fiest' gevolgd door 'tek tek'. De zang begint met enkele fluittonen 'ielieliel', gevolgd door een geluid dat lijkt op tegen elkaar knarsende kiezelstenen. Het eindigt met 'sruu-swie-swie'. (dat heb ik niet zelf verzonnen, hoor, dat komt van Google!)

Maar de 'muur nachtegaal'? Ook hiervoor vind ik de oplossing in Wikipedia: het gaat hier om de 'roodstaart'. Het vogeltje is zwart met een rode staart. Prachtig om te zien, m als je geluk hebt.

Verder valt er te melden dat de kippenboeren, die ons elke dinsdag van een heerlijke gebraden kippetje voorzagen niet zijn teruggekeerd, dat missen we vreselijk. De gebraden kippetjes kun je alleen hier zo smakelijk krijgen. Hoe ze het klaar spelen weet ik niet, maar ze smaken voortreffelijk en nergens anders zo lekker. Er zijn te weinig klanten en die jongens moeten er van leven dus geen kippetje. Hè verdorie die vervelende pandemie toch.

Leclercq en andere beestjes

Ik moest denken aan de tijd dat ik reizen organiseerde voor leerlingen naar Kenya, in de jaren 80 van de vorige eeuw. We gaven die leerlingen voor vertrek een hele training over het hoe en waarom in zo'n ver en vreemd land. Dit gebeurde in samenwerking met BuZa. Tips als: loop niet met je vriendin hand in hand en paradeer niet in bikini. Bewaar geen fruit en/of groente in je tent i.v.m. olifantslurven. Vindt het niet gek als de jongens hand in hand lopen etc. Eén andere tip was: controleer 's ochtends of er geen schorpioen in je schoen zit. Over het algemeen hield men zich er prima aan en 's ochtends stonden hele volksstammen met hun handen in hun schoenen te voelen of er misschien geen... Moet je natuurlijk niet zo doen! Controle, controle!

Ik gebruik een neus masker met een Apneu apparaat. Ik stond hier op de camping enige jaren geleden al bekend als de bewoner van de 'place des ronfleurs'. Ik snurkte 's middags bij de siësta zo hard dat men bang was voor de omringende bomen. Allengs beïnvloedde het ook mijn slaap en na een onderzoek kreeg ik zo'n zalig apparaat. Sindsdien slaap ik als de 'zevenslaper'. Gek genoeg heeft Margaret er nooit zo veel last van gehad. Maar die had een 'slecht oor' en als ze daarop lag hoorde ze het niet.

Als ik naar bed ga, hier in onze Mobil

Home, dan is er alleen nog een blauw nachtlampje aan. In de slaapkamer is het dan donker en zie je niet veel. Ik schuifel naar de andere helft van ons bed en ga daar zitten terwijl ik in een beweging mijn neusmasker opzet. Vervolgens zet ik het apparaat aan en vlei ik mij neder om al vlug in dromenland te verdwijnen. Nu echter begon het ongelooflijk te kriebelen aan mijn neus. Normaliter is een duw tegen het apparaat voldoende om zo'n kriebel, een neushaartje of zo, te laten stoppen. Maar nu bleef het kriebelen. Na tien minuten gekriebel had ik er genoeg van, zat rechtop en deed mijn nachtkastlampje aan. Terwijl ik mijn neusmasker afzette ontsnapte er een spinnetje uit mijn masker. Automatisch voelde ik aan mijn neus, maar daar was niks mis mee. De spin verdween in het bed en daar ga ik niet zoeken want dat leidt tot overspannen reacties bij mijn eega.

Mijn eega raakt bij de minste geringste spin meteen in paniek. Ooit, in de voortent van de caravan, klonk er een ijselijke gil, Boris sprong op en verdween meteen onder het tentdoek door de nachtelijke duisternis in. "Jos, een spin!" .Ik kwam de caravan uit, de voortent in en daar stond mijn lieverd met de handen gevouwen voor haar borst te beven als een rietje. Nu zijn spinnen ook niet mijn favorieten, maar ze doen niks, tenminste hier ten lande. Dus pakte ik het forse exemplaar bij een poot en smeed hem door de voordeur. Daarna kon ik in het duister de hond gaan zoeken, die zat helemaal achterin op het terrein aan de rand van de bosjes, te bibberen van de angst. Sindsdien hebben we afgesproken dat ze bij het zien van een spin, stokstijf blijft staan en op beschaafde toon zegt, met normale stem: 'Jos, Jos help een spin'. Waarna ik actie onderneem. Af en toe zie ik leuke exemplaren door de kamer paraderen en als ik ze te pakken kan krijgen smijt ik ze buiten. Als ze me te vlug af zijn en onder een kast of zo verdwenen zijn laat ik ze onder het motto: 'wat niet weet, maakt niet heet' (zoals ze het in Vaals zeggen).

Overigens: schorpioenen heb ik hier de laatste tien jaar niet meer gezien, vroeger zag je ze regelmatig, kleine zwarte nietige steekbeestjes. Maar het enthousiasme waarmee ze vertrappt en in het vuur gegoooid werden door de lokalo's zal toch wel tot uitsterven geleid hebben.

We hebben euvele moed bijeen geraapt en zijn naar Carpentras gegaan. Voor het eerst in 14 jaar begeleidde ik mijn vrouw weer eens naar de grote 'Leclercq'. Dit is een onbestaanbaar groot 'magasin'. Alleen al een straat vol met 'pasta'. Als je hier moet zoeken vinden ze je tien dagen later uitgehongerd en uitgedroogd tussen de schappen terug. Mijn enthousiasme om te winkelen wordt er niet groter van. Heel wat mensen en het personeel dragen mondkapjes. heel veel ook niet. De wagentjes worden niet schoongemaakt en van eenrichtingsverkeer hebben ze hier nog nooit gehoord. Nergens ontsmettingsmiddel te bekennen. Dan heeft Appie het beter georganiseerd.

Toen we klaar waren zijn we Carpentras in gelopen. Ik was er al een aantal jaren niet meer geweest. Het was er leeg. Normaliter lopen er groepen toeristen over de pleinen, maar alles was leeg. Op de terrasjes verzamelden zich tegen lunchtijd groepen ambtenaren die wilden

lunchen en die zaten allemaal gemoedelijk bij elkaar en er werd uitbundig omhelst en gezoend. De tafeltjes bij hotel restaurant 'Malaga' stonden wel netjes 1 meter uit elkaar. We besloten om er de

lunch te gebruiken en bestelden een heuse 'salade César' met een pichet rode wijn van de chef. Het smaakte voortreffelijk. Opeens komt er, op één elektrisch aangedreven wiel, een driftig mannetje het, verder lege plein op racen. Hij maakt een aantal meet stappen. Hij knikt tevreden en komt dan even later terug in een rood opvallend pak met heel veel hoeden. Begint vol enthousiasme, zonder publiek, zijn kunsten te

vertonen. Voor hem is het 'business as usual!'. Hij goochelt met zijn hoeden dat het een lieve lust heeft. Na afloop van de voorstelling gooit iemand van het balkon van een van de belendende appartementen enig kleingeld naar beneden dat in dank in ontvangst genomen wordt. Wanneer hij langs ons terras komt belonen wij zijn optimistisch enthousiasme met enige euro's. Een 'volhoudertje' dit manneke in zijn rode pakje.

Op de terugweg komt na enige tijd de Mont Ventoux in beeld en dat geeft steeds weer een vertrouwd gevoel. Die berg is een pilaar om op te steunen en je bent altijd weer blij om in zijn schaduw op de veranda te zitten en te genieten van de ondergaande zon.

Boris

Gisteren een verbazingwekkend tafereel gezien. De chef loopt met een bloemengieter rond. Er is al veel commentaar hij zou de planten op de camping verwaarlozen. Er zijn enkele campinggasten die zelf met water slepen in de avonduren ten einde de bloemetjes te begieten. De bomen staan ook veel te droog, menen ze. Met name de acacia's laten hun bladeren al vallen. Her en der gaan bomen

dood en dat komt omdat hij ze niet goed verzorgd, zeggen ze. Nu weet ik dat acacia's steppenplanten zijn, ze komen voor in Afrika. Daar is de droge periode midden in de zomer en laten ze hun bladeren vallen om verdere uitdroging te voorkomen. Het zou dus een volkomen normaal verschijnsel kunnen zijn, maar ik ben niet deskundig dus houd ik mijn mond maar. Maar overdreven actief in de zorg voor plant en dier op de camping is hij inderdaad niet. En sinds de corona kwestie zie je hem vrijwel helemaal niet meer, de Belgische bieravonden zijn ook geschrapt. Laten we zeggen: het sociale aspect gaat langzaam ten onder omdat hij liever lui dan moe is en dat verbergt achter een mondkapje.

Nu loopt hij met een gieter op onze Mobil Home af en ik vraag me af welke plant nu zo bijzonder is dat hij apart daarvoor hier naar toe komt. Hij loopt naar de elektriciteitskast die schuin voor onze Mobil Home staat en begint deze kast water te geven. Wij vragen of er problemen zijn, 'non – non' is het

antwoord en daarna vertrekt hij weer. Als hij weg is kan ik mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en ga ik toch maar eens even kijken wat er nou zou bijzonder is, dat het begoten moet worden. Er staat daar twee grote ijzeren pinnen in de grond die met een kabel verbonden zijn met de kast en die zijn bewaterd. Vreemd, vreemd!

Het houdt me bezig, ik blijf me afvragen waarom? Enige tijd later komt hij, ongeïnteresseerd, met een manspersoon met een formulier aan zetten en die gaat de kast controleren. Deze figurant maakt enige aantekeningen en vertrekt weer.

Ik vraag het maar eens aan een deskundige: mijn zoon, die immers van origine elektricien is. Hij schrijft me, via e-mail, dat die pin de aarde van de elektriciteitskast is, hoewel dat in principe in Europa zo geregeld moet zijn dat deze extra maatregel niet nodig is. Om de geleiding te bevorderen, de grond is hier kurkdroog, heeft hij met het water de geleiding flink verhoogd. Of het allemaal ongevaarlijk is laat hij in het midden. Ben benieuwd of de volgende regenbui, die overigens nog niet in zicht is, nog verrassingen oplevert.

In een van de spaarzame bezoeken aan het dorp 'doen we een bakkie' op het terras van het 'Relais du Mont Ventoux'. Hier staan de tafeltjes goed uit elkaar en houden de gasten zich er ook aan. In ons stamcafé 'de l'Obeservatoire' staan de tafeltjes ook wel wat meer uit elkaar, maar de stamgasten staan boven op elkaar en gaan gewoon door met hun dagelijkse bezigheden alsof er niets aan de hand is. Er is een kleine opstopping en daardoor moeten de auto's even wachten. Nu zie ik mijn kans schoon en kan een foto maken van een van die mysterieuze wagens die normaliter altijd aan onze

camping voorbij flitsen. Zij zijn met een raar soort patronen beplakt waardoor je niets van de auto of het merk kunt zien. Ik vraag me al jaren af waar dat voor nodig is. Ze razen meestal voorbij aan de camping en gaan met aantallen de Mont Ventoux op. Vraag aan de attente lezer: “wat is dit, waar is het voor nodig en waarom doen ze dat?”

We eten hier anders. Ons dieet bevat veel meer groente en fruit. Vooral de meloenen zijn om te zoenen. Een en ander heeft wel gevolgen voor onze buiken waar het hevig borrelt en broebelt. Op het terras in de avonduren, na consumptie van enkele glazen wijn komt dit onderwerp ter sprake en samen komen

wij tot de conclusie dat daardoor onze bijdrage aan het stikstof uitstoot gehalte ook groter wordt. Lacherig overwegen we dan ook de invoering van ‘kontkapjes’ naast de ‘mondkapjes’.

..Op zondagmorgen volbrengen we de queeste, ons opgelegd door het heengaan van mijn Boris. We missen hem heel erg, ondanks de grote mate van vrijheid die we nu gekregen hebben. Telkens als we langs bepaalde plekken komen beginnen herinneringen zich weer te roeren. De Zwitsers, een stel dat ook al jaren hier enige tijd doorbrengt zeggen nooit zo veel, maar nu komen ze met vragen : “Wo ist denn der Hund?” Boris is verstrooid onder een heuse mediterrane Zomereik die aan het begin staat van het pad dat ontstaan is omdat ik met hem steeds die route liep. Ook het pad begint langzaam te verdwijnen nu er niet meer op gelopen wordt. De cirkel sluit zich. Moge zijn geest hier rusten in vrede en moge zijn vriendelijke waakzaamheid ons behoeden voor alles wat onwenselijk is. Het verlies zal slijten.

Voor de rest gaat het hier allemaal goed, tot de volgende keer!

Kapjes4

Vanochtend naar de markt geweest. De Mistral waait, dus het is heerlijk weer om te wandelen. Zo'n 22 graden is te doen. De afgelopen week steeg het kwik tot maar liefst 39 graden nou ja, dan weet je het wel: niets doen! Op de markt was het niet druk. Je hoort geen Duits en geen Engels. Alleen maar

Frans, Vlaams en Nederlands. Vrijwel iedereen heeft een mondkapje op. Op enkele plaatsen is het druk, de bekende flessenhalzen. Je kunt natuurlijk nurksen over dat hele mondkapjes gedoe maar je kunt er ook de humor van inzien zoals uit de foto blijkt. Alleen al de verschillen in de kapjes en het aantal mensen dat niet in de gaten heeft dat ze die dingen verkeerd om ophebben. Sommigen zien er uit als Donald Duck omdat ze een chirurgisch kapje verkeerd om aan hebben. We pakken een terrasje en nuttigen twee kopjes koffie. Naast een koekje en suikerstaafjes krijg je hier het langs wandelende publiek. Sommige uitzichten zijn echt spectaculair te noemen. Kijk, daar geniet ik nu van, al die mensenlijven. Aan hun uiterlijk zie je meteen wat het biologische doel van het 'paraderen der menselijke soort' is. Wetende dat het bij jezelf alleen bij gedachten zal blijven kun je er dubbel van genieten, vind ik.

Overigens lees ik net in de krant: 'Op de markt is vanaf vandaag een mondkapje verplicht op zes gemeentes in de omgeving en ook in Bedoin!'

Hoe zit het nu met die corona. Nou in Bedoin staat de wereld stil, je ziet amper een agent. Vorige jaren liepen er meerdere agenten en boa's rond tijdens de markt, maar nu zie je niemand. In Malaucène heeft de burgemeester het gebruik van alcohol 's avonds en 's nachts in de parken, vlakbij het stadion of de Groseau-bron aan de voet van Ventoux, verboden. Er mag ook op de openbare weg deze zomer geen alcohol gebruikt worden tussen 16.00 uur en 06.00 uur. Dit om ordeverstoringen en virusverspreiding te voorkomen. Op deze wijze wil de gemeente geïmproviseerde

feestelijke bijeenkomsten en groepsvorming vermijden, zo stelt de burgemeester Frédéric Tenon. Het is een plaatselijke verordening die zeker niet in Bedoin geldt. Zaterdag ging het feest dat blijkbaar in Bedoin gehouden werd met als grote attractie de 'BBQ-Band', op het plein voor het culturele centrum en ondersteund door de lokale horeca, door tot 3 uur 's nachts. Zo vertelt mij onze

Belgische buurvrouw die slecht slaapt en alles hoort. Schandalig, vindt ze. Gelukkig heb ik zelf niets gehoord, ik slaap nooit met mijn hoorapparaten in.

Dinsdagochtend zijn we naar het dorp gelopen om wat kleine boodschapjes te doen. Meteen een leuke wandeling. Uiteraard zijn we weer op een terrasje geland en hebben daar een 'demi-crème' genuttigd.

Overigens stijgen de prijzen hier behoorlijk. Als ik mijn vader zaliger verteld zou kunnen hebben dat ik voor 2 kopjes koffie maar liefst 12 gulden heb betaald zou hij zich omdraaien in zijn graf. De wereld gaat vooruit en de prijzen ook. Toen we terugliepen stond daar een mooie Belgische auto. geparkeerd en toen ik naar het nummerbord keek moest ik meteen een foto maken. Kan dit zomaar in België? Terug op de camping vroeg ik dit aan Freddy, de expert over

Belgische zaken. Hij vertelde me dat je in België, het land van de ongekende mogelijkheden je eigen nummer kan kopen. Het mag natuurlijk geen scheldwoord zijn of iets dergelijks, maar voor de rest: als je 1000 euro neertelt mag je doen wat je wilt met dat nummer. Hij vertelde er ook nog bij dat de prijs na een aanvankelijk groot succes verdubbeld is naar 2000 euro. Toen was niemand meer geïnteresseerd wat er toe leidde dat de prijs een paar maanden later weer gehalveerd is. Overigens weet ik niet waarom de eigenaar van deze auto dit nummer gekozen heeft, vond hij deze auto maar "drie keer niks"? en dan ook nog met een ster erboven!

Na een opleving in het aantal camping bezoekers is het nu weer erg stil. Maar altijd nog groot genoeg om voldoende JdB spelers bij elkaar te krijgen. Evert is daar onovertroffen goed in. Hij loopt de hele camping langs en nodigt de mensen uit om mee te doen.

De eerste reactie is dan meestal: "hebben we nog nooit gedaan". Dit 'overruled' hij dan door te zeggen dat dat niets uitmaakt, dat je gewoon moet beginnen en dat je al doende de regels vanzelf meekrijgt. En dat is ook zo. De laatste keer speelden er een Zwitser en een Engelsman mee. En vier Nederlanders die het nog nooit gespeeld hadden. Vader Nederland eindigde op de eerste plaats. Zo zie je maar weer. Zo heeft mijn vader zwemmen geleerd. Zijn broers pakten hem bij de kladden en smeten hem zo in de "IJzeren Man" in weert. Als je dan niets doet verzuip je, dus dan leer je het snel Nu zie ik tot mijn vreugde dat het 'watervrij' maken bij mijn kleinkinderen heel wat aangenamer gaat. Die gasjes spartelen in het verplaatsbare zwembad dat vanwege het uitvallen van de vakantie door

corona deze zomer, aangeschaft is dat het een lieve lust is. Mijn prinsesje heeft al een zwemdiploma. Gaat binnenkort op voor 'B'. Spartelt al met een zeemeermin staart door het water, als een 'principessa del mare'. De kleine boef, met de bandjes om, produceert voortdurend bommetjes. Een

aanschaf, dat zwembad, dat zich nu al geloond heeft. De kleinzoon zal ook heel snel zijn zwemdiploma's halen, net als zijn zus, daar ben ik zeker van.

Jeux de Boules

Onlangs hadden we het in mijn Bedoin journaal over allerlei beestjes. Mijn schrijfsels worden ook gevolgd door enkele mede kampeerdere en dit leidde bij het JdB'n tot een discussie over dit onderwerp met name over de schorpioenen. Stefan heeft heel veel kwaliteiten en een daarvan is het fotograferen. Hij vertelde mij dat hij nog onlangs een schorpioen op de fotografische plaat vastgelegd had. En ook nog wat andere diertjes. Hij heeft ze aan mij gestuurd zodat ik jullie ervan op de hoogte kan brengen.

De chef volgde het gesprek en knikte heftig toen die schorpioenen ter sprake kwamen. Hij zelf had er in het voorjaar nog enkele op het terrein 'dood-getimmerd'. Er was geen vuur aanwezig want dan had hij ze zeker in het vuur gesmeten. Na deze kleine correctie, ik dacht dat die beestjes zowat uitgestorven waren, blijft het advies: goed schudden met je schoenen voordat je ze aandoet... en niet je handen er in steken.

Twee andere foto's laten twee bijzondere insecten zien die qua levenswijze een stuk vriendelijker overkomen. Ook deze foto's zijn van Stefan. De een laat het vliegend hert zien, een geweldige creatie behorende tot de kever-familie. Heb ik ook wel eens in Termaar, op Klimmen, in de tuin gehad. Wilde niemand geloven. Maar toen ik de mensen in Wageningen vertelde hoe ik mijn tuin verzorgde, of beter niet verzorgde, nam mijn geloofwaardigheid enorm toe.

De andere foto is een exemplaar van het kenmerk van de Provence: de cigalle. Ze sjirpen van 's ochtend tot 's avonds dat het een lieve lust is. Toen wij in juli, een maand te laat, hier aankwamen, waren ze allemaal al actief.

Sommige mensen worden er gek van. Gek genoeg word ik er rustig van, Margaret hoort ze niet eens meer, zo kun je er aan gewend raken. In augustus houden ze opeens allemaal tegelijk op en dan weet je: "der nächste Winter kommt bestimmt"

Andere dieren die onze aandacht trekken zijn de vogels. Ik heb een app gedownload, waarop een hele reeks vogelgeluiden staan. Kun je ze vergelijken, vind ik wel leuk.

Laatst, toen we 's avonds op de veranda zaten te genieten van de nachtelijke stilte, enkel onderbroken door enig hondengeblaf, hoorden we een uil. Hij kwam dichterbij en ik toverde uit mijn iphone enige uilengeluiden. Toen ik de betreffende uil gevonden had en het afspeelde, het was de dwergooruil, is het echte exemplaar onmiddellijk vertrokken, we hoorden hem op steeds grotere afstand van ons vandaan. Hij had geen zin in concurrentie, blijkbaar.

Afgelopen maandag stond er in de krant dat het Grote Nationale Park Mont Ventoux, na jarenlange discussies, is gerealiseerd. Per presidentieel decreet is het opgericht en vastgelegd. Dat betekent een centrale sturing van boswachterij en jachtgebied. Het was zeer tegen de zin van de lokale's, de jagersmaffia, die echter niet

de meerderheid hadden in de gemeenteraad van Bedoin. Tot onlangs, eindelijk hebben ze de verkiezingen gewonnen met 1 procent verschil. En nu ze de macht hebben is het 'Grand Park' er toch en is het afgelopen met het gekonkel en gedraai en de corruptie rond de jacht. Mis poes, net te laat. De oude burgemeester, Reynard is meteen in de aanval gegaan. Hij bekritiseert het nieuwe bewind: De wedden gingen na installatie van het nieuwe regime meteen omhoog: De burgemeester kreeg een verhoging € 334,49 per maand. De 6 raadsleden keurden ook, een verhoging van € 128,50 per maand van hun toelage goed, wat hun maandelijks toelage op € 770,10 bracht. De oppositieleider memoreerde dat deze verhogingen ongeveer € 18.000 per jaar inclusief kosten, of meer dan € 100.000 over de hele zittingsperiode. Hij vraagt zich af of de hoeveelheid werk in een nacht zo kan zijn toegenomen.

Toen het huidige regime nog in de oppositie zat bekritiseerden ze het besluit om de toegang tot het zwembad voor de inwoners van Bedoin, alleen aan het begin en aan het einde van het seizoen te beperken. Deze maatregel vermeerde de kosten van 4 badmeesters voor een zeer beperkt publiek en maakte het mogelijk om meer kampeersders gelegenheid te geven een duikje te nemen. Ze bazuinden rond dat de inwoners van Bedoin misdeeld werden. Nu in juli 2020, twee weken na de verkiezingen, hebben alleen kampeersders elke ochtend toegang tot het gemeentelijk zwembad. Hij vraagt zich af: "meneer de burgemeester, waarom zou u de Inwoners van Bedoin een ochtendduik ontzeggen?" Hij vindt het mishandeling van de kiezers. Het kan verkeren.

De markt en corona

Vanochtend naar de markt geweest. De Mistral waait, dus het is heerlijk weer om te wandelen. Zo'n 22 graden is te doen. De afgelopen week steeg het kwik tot maar liefst 39 graden nou ja, dan weet je het wel: niets doen! Op de markt was het niet druk. Je hoort geen Duits en geen Engels. Alleen maar Frans, Vlaams en Nederlands. Vrijwel iedereen heeft een mondkapje op. Op enkele plaatsen is het druk, de bekende flessenhalzen. Je kunt natuurlijk nurksen over dat hele mondkapjes gedoe maar je kunt er ook de humor van inzien zoals uit de foto blijkt. Alleen al de verschillen in de kapjes en het aantal mensen dat niet in de gaten heeft dat ze die dingen verkeerd om ophebben. Sommigen zien er uit als Donald Duck omdat ze een chirurgisch kapje verkeerd om aan hebben. We pakken een terrasje en nuttigen twee kopjes koffie. Naast een koekje en suikerstaafjes krijg je hier het langs wandelende publiek. Sommige uitzichten zijn echt spectaculair te noemen. Kijk, daar geniet ik nu van, al die mensenlijven. Aan hun uiterlijk zie je meteen wat het biologische doel van het 'paraderen der menselijke soort' is. Wetende dat het bij jezelf alleen bij gedachten zal blijven kun je er dubbel van genieten, vind ik. Overigens lees ik net in de krant: 'Op de markt is vanaf vandaag een mondkapje verplicht op zes gemeentes in de omgeving en ook in Bedoin!'

Hoe zit het nu met die corona. Nou in Bedoin staat de wereld stil, je ziet amper een agent. Vorige jaren liepen er meerdere agenten en boa's rond tijdens de markt, maar nu zie je niemand. In Malaucène heeft de burgemeester het gebruik van alcohol 's avonds en 's nachts in de parken, vlakbij het stadion of de Groseau-bron aan de voet van Ventoux, verboden. Er mag ook op de openbare weg deze zomer geen alcohol gebruikt worden tussen 16.00 uur en 06.00 uur. Dit om ordeverstoringen en virusverspreiding te voorkomen. Op deze wijze wil de gemeente geïmproviseerde feestelijke bijeenkomsten en groepsvorming vermijden, zo stelt de burgemeester Frédéric Tenon. Het is een plaatselijke verordening die zeker niet in Bedoin geldt. Zaterdag ging het feest dat blijkbaar in Bedoin gehouden werd met als grote attractie de 'BBQ-Band', op het plein voor het culturele centrum en ondersteund door de lokale horeca, door tot 3 uur 's nachts. Zo vertelt mij onze Belgische buurvrouw die slecht slaapt en alles hoort. Schandalig, vindt ze. Gelukkig heb ik zelf niets gehoord, ik slaap nooit met mijn hoorapparaten in.

Dinsdagochtend zijn we naar het dorp gelopen om wat kleine boodschapjes te doen. Meteen een

leuke wandeling. Uiteraard zijn we weer op een terrasje geland en hebben daar een 'demi-crème' genuttigd. Overigens stijgen de prijzen hier behoorlijk. Als ik mijn vader zaliger verteld zou kunnen hebben dat ik voor 2 kopjes koffie maar liefst 12 gulden heb betaald zou hij zich omdraaien in zijn graf. De wereld gaat vooruit en de prijzen ook. Toen we terugliepen stond daar een mooie Belgische auto, geparkeerd en toen ik naar het nummerbord keek moest ik meteen een foto maken. Kan dit zomaar in België? Terug op de camping vroeg ik dit aan Freddy, de expert over Belgische zaken. Hij vertelde me dat je in België,

het land van de ongekennde mogelijkheden je eigen nummer kan kopen. Het mag natuurlijk geen scheldwoord zijn of iets dergelijks, maar voor de rest: als je 1000 euro neertelt mag je doen wat je wilt met dat nummer. Hij vertelde er ook nog bij dat de prijs na een aanvankelijk groot succes verdubbeld is naar 2000 euro. Toen was niemand meer geïnteresseerd wat er toe leidde dat de prijs een paar maanden laten maar weer gehalveerd is. Overigens weet ik niet waarom de eigenaar van deze auto dit nummer gekozen heeft, vond hij deze auto maar "drie keer niks"? en dan ook nog met een ster erboven!

Na een opleving in het aantal camping bezoekers is het nu weer erg stil. Maar altijd nog groot genoeg om voldoende JdB spelers bij elkaar te krijgen. Evert is daar onovertroffen goed in. Hij loopt de hele camping langs en nodigt de mensen uit om mee te doen.

De eerste reactie is dan meestal: "hebben we nog nooit gedaan". Dit 'overruled' hij dan door te zeggen dat dat niets uitmaakt, dat je gewoon moet beginnen en dat je al doende de regels vanzelf meekrijgt. En dat is ook zo. De laatste keer speelden er een Zwitser en een Engelsman mee. En vier Nederlanders die het nog nooit gespeeld hadden. Nederland eindigde op de eerst plaats. Zo zie je maar weer. Zo heeft mijn vader zwemmen geleerd. Zijn broers pakte hem bij de kladden en smeten hem zo in de "IJzeren Man" in Weert. Als je dan niets doet verzuip

je, dus dan leer je het snel Nu zie ik tot mijn vreugde dat het 'watervrij' maken bij mijn kleinkinderen heel wat aangenamer gaat. Die gasjes spartelen in het verplaatsbare zwembad dat vanwege het uitvallen van de vakantie door corona deze zomer, aangeschaft is dat het een lieve lust is. Mijn prinsesje heeft al een zwemdiploma. Gaat binnenkort op voor 'B'. Spartelt al met een zeemeermin staart door het water, als een 'principessa del mare'. De kleine boef, met de bandjes om, produceert voortdurend bommetjes. Een aanschaf, dat zwembad, dat zich nu al geloond heeft. De kleinzoon zal ook heel snel zijn zwemdiploma's halen, daar ben ik zeker van. Opa's geluk...

Heet?

Moeder wat is het heet! Heb wat afgelachen met die typische Britse comedy. Je zou denken ik begin dit stukje daarmee omdat het hier zo heet is. Maar nee, dat zegt mijn zoon tegen zijn moeder aan de telefoon, omdat het aan het thuisfront zo heet is, bijna 38 graden. Hier blijft het kwik steken bij zo'n 34 graden in de middag en dat is bij de lage luchtvochtigheid hier goed te doen. Je bent veroordeelt tot een siësta. 's Nachts liggen we zelfs nog onder een dekentje omdat het afkoelt tot zo'n 14 graden. We slapen voortreffelijk maar het thuisfront moet afzien, denk ik. Gelukkig hebben zij dat opvouw zwembad in de tuin, dat geeft in ieder geval enige afkoeling.

Het contact met het thuisfront is innig.

Regelmatig krijgen we appjes en genieten we van de foto's van onze kleinkinderen en hun ouders al fietsend en wandelend door 's heren dreven.

Onze onvolprezen schoondochters moeten binnenkort alweer aan het werk. Eentje controleert regelmatig ons appartement en geeft de post door. Laatst, zo rond de 20ste juli kregen wij een foto van een prentbriefkaart doorgemailed, die mijn zus

had gestuurd tijdens haar reis naar Australië. Hij is op 11 februari aldaar in de bus gedaan. Hij heeft er dus zo'n kleine 5 maanden over gedaan. Niet bepaald snel zou je zo zeggen. Komt het door corona? De kaart toont de trein waarmee zij zowat het hele continent hebben doorkruist, een geweldig avontuur en een geweldige reis. Even voor de crisis uitbrak kwamen zij gezond weer thuis, gelukkig.

Er is een hevige discussie gaande over discriminatie. Hier niet zo overigens. Hier heb je de Algerijnen, die hun leventje leven en de Fransen die hun leventje leven. Enig contactmoment is de markt, daar verkopen de Algerijnen het fruit en de groente altijd een stuk goedkoper. Vroeger gingen we wel eens naar de zondagsmarkt in Joncquières. Daar is van alles te koop en stukken goedkoper dan op de lokale markten en winkels. Ooit, 20 jaar geleden, hebben we daar een campingfornuis gekocht voor 25 gulden en dat is in volle glorie meegegaan met de caravan toen we deze 4 jaar geleden verkochten. Maar goed, ik had het over discriminatie. Het is vaak onbedoeld, denk ik en wordt voor normaal aangenomen. Zoals onlangs, toen we Leclercq bezochten om onze wekelijkse boodschappen te doen. Daar werden ananassen verkocht, die ter plekke ontdaan werden van alle stekels en de kern. Hoef je dat thuis niet meer te doen. Het werd verkocht aan een stand waarachter twee donkere rasgenoten stonden en er werd Afrikaanse muziek ten gehore gebracht. De verkoop ging niet denderend, waardoor een nogal sukkelige indruk achterbleef. Dat zou zeker bepaalde vooroordelen kunnen bevestigen. Overigens heeft Leclercq daar een handje van, want telkens als ze dit soort exotische producten verkopen staan die twee er als levende reclameborden bij. Ze hebben hoogstwaarschijnlijk een vaste baan. Wat moet je daar nu van denken, geen ananas eten denk ik dan maar.

Hier is op fiets-gebied van alles aan de hand. Groot nieuws: het bord op de top van de Mont Ventoux was gestolen. Iedereen in paniek en de politie werd er meteen achteraan gestuurd. Dit bord, dat iedereen kent die ooit de Mont Ventoux op geweest is, hetzij met fiets of met auto, is volgeplakt met stickers die elke wielergroep achterlaat. Gelukkig werd het bord een paar dagen later door een fietser, in de berm van een weg gevonden, de dieven konden er hoogstwaarschijnlijk niets mee, of

een wielersport hater dacht leuk te zijn. Het zal na een grondige schoonmaakbeurt herplaats worden. De eerste koers is afgelopen donderdag alweer gereden. Er is geen ruchtbaarheid aan gegeven zodat er geen grote drommen toeschouwers langs de weg zouden staan. Medekampeerder Hans maakte onder de top, vlak bij het monument voor Tom Simpson enige foto's en die mag ik gebruiken.

De Mont Ventoux Dénivelé Challenges, is gewonnen door Aleksandr Vlasov (Astana), een prestatie waarmee hij bewees dat hij in

staat is om aan de Tour de France deel te nemen schrijft de krant.

Ik heb het eens even opgezocht.

Deze tweede 'Mont Ventoux Dénivelé Challenge', zoals de koers genoemd wordt biedt een hoogteverschil van meer dan 4.000 meter op een route van 182 kilometer. Het meeste klimmen wordt gedaan op de Mont Ventoux. Het 'Beest van de Provence' wordt twee keer aangepakt.

De race vertrekt vanuit Vaison-la-Romaine, De snelste route naar de top is 30 kilometer lang, maar in plaats daarvan cirkelen de renners rond de puist van de Provence in een grote en ontzagwekkende lus. Eerst de Col de Fontaube na 20

kilometer. De klim is 10 kilometer lang, waarvan de eerste helft vals plat is en de tweede helft met een stijging van 4 à 5%. De route gaat verder met de klok mee langs de flanken van de Mont Ventoux voordat de eerste beklimming begint in Bédoin. De weg tot Chalet Reynard is 10 kilometer lang en het gemiddelde stijgingspercentage bedraagt 9%. Daar slaan de renners rechtsaf en vliegen de berg af naar Sault. Op dezelfde wegen keren ze terug naar Bédoin. Vanaf Bédoin is de klim 20,8 kilometer lang met een gemiddeld stijgingspercentage van 7,5%. De eerste kilometers zijn relatief eenvoudig, maar na Les Bruns gaan de renners het bos in, een stuk van 3 kilometer à 10%. De helling zakt tijdens de rit door het bos nauwelijks onder de 8%. Na Chalet Renard maakt het bos plaats voor het bekende maanachtige landschap. In eerste instantie zakt de stijging naar 5%, maar dit is maar van korte duur. Het stijgingspercentage gaat weer omhoog en de laatste 2 kilometer van de Mont Ventoux stijgen met 9,5%.

Als je er nu nog niet van overtuigd bent dat dit waanzin is, weet ik het ook niet meer.

Vorige week was het weer eens een 'zwarte zaterdag'. Wij dachten dat er nu wel wat meer kampeerders bij zouden komen. Dit viel tegen, de camping is nog steeds maar voor zo'n 40% bezet. Wel zijn vrijwel alle huisjes bezet, gelukkig verdient de chef, het arme schaap, toch nog wat dit jaar.

Omdat de drukte wel mee viel besloten we om dinsdag daarop een toertje te maken. Via de abdij van Senanque en Gordes naar Fontaine de Vaucluse. Lang niet meer geweest. Een prachtige rit tussen

ravijnen en rotsen. Daar midden in de woeste natuur ligt in een grote kom, telefonisch onbereikbaar, die middeleeuwse abdij. Statig en sinds eeuwen onveranderd. Jammer dat de lavendel al geoogst was, want die paarse omfloersing geeft een extra cachet aan het geheel. Toen we bij de verplichte parkeerplaats kwamen reden we een ophoping van auto's en bussen in. Heel Frankrijk had besloten om op die dag de abdij van Senanque te bezoeken. We konden net nog keren op de parkeerplaats en zijn spoorstrassen door gereden. Het zelfde speelde zich af in Gordes. Ook daar een enorme mensenmassa die de weekmarkt bezochten. Ook daar besloten we dan maar door te rijden. In Fontaine de Vaucluse was het ook druk maar niet overvol. Daar hadden ze de parkeerplaats, die net buiten het dorp ligt, voorzien van één parkeermeter, waar je ook nog allerlei gegevens in moest vullen. Resultaat was dat we wel twintig minuten in de rij hebben moeten staan. Prachtige service maar Frans ondoordacht. In Fontaine hebben we heerlijk geluncht en langs de woeste en kristalheldere stroom gewandeld. Fontaine de Vaucluse is het centrum van de 'Santons' industrie. Jammer genoeg hebben we geen postbode voor mijn verzameling gevonden. Een 'santon' als postbode is uit de gratie. Je vind wel bakkers en burgemeesters, boeren en buitenlui, maar geen 'facteur'. Overigens weet jullie wel wat een 'santon' is? Dat is een poppetje dat bij de kerststal wordt gezet in een typische Provençaalse omgeving. Zoiets als 'Räuchermännchen', eenzelfde verschijnsel maar dan uit het Erzgebirge in Duitsland. Ook daarvan heb ik enkele exemplaren in mijn verzameling.

Zo blijf je altijd bezig met je hobby's. Ook al zit je hier, tussen de ceder's en zomereiken, ergens in je hersens zitten altijd postzegels of postbodes te kriebelen. Je blijft zoeken. Die verzamelaars zijn gelukkige mensen.

Met m'n suiker gaat het goed. Ik geloof best dat ik kan stellen dat ik voor het eerst in 55 jaar met mijn suikerspiegel niet buiten het groene gebied ben gekomen $4,0 < \text{en} < 10,0$. Dat is allemaal mogelijk door dat nieuwe apparaat dat via een sensor op je arm je suikerspiegel meet. Een reuze uitvinding en je bent ook van dat ellendige vingerprikken af. Die sensor zit als een wit rond plakschijfje op mijn arm. Een jongetje op de camping vroeg me wat dat nu toch was, die witte schijf. Ik spelde hem op de mouw dat ik sergeant was, maar als je geen uniform aan hebt, kun je het nu toch zien. Hij was volledig tevreden met de uitleg. Ik mag best stellen dat je tot nu toe als een blinde in het duister hebt lopen zoeken. Want wat die suikerspiegel allemaal tussen de meetmomenten door doet, bleef tot nu toe onbekend. Die suikerspiegel doet van alles maar niet wat jij denkt. In combinatie met de juiste insuline en op het juiste moment toegediend, krijg ik het voor elkaar dat ik 's nachts ongestoord netjes blijf hangen op een waarde tussen de 4 en de 10 (mmol glucose/100 ml bloed) wat ideaal is. Overdag moet je dan alle zeilen bijzetten en rekening houden met wat je eet en

wat je gaat doen. Maar ook dat krijg ik na 55 jaar goed in de gaten. En blijven bewegen is heel belangrijk. Nadeel is wel dat je niet kortstondig kunt veranderen van plan. En dat wil mijn lieve vrouw nog wel eens doen. Gaan we wel wandelen of niet, beslis je om te wel gaan dan mag je niet te veel insuline spuiten. Op deze manier voorkom je het steeds extra moeten eten met als gevolg dat je gewicht alsmaar toeneemt. Suikerziekte is de veroordeling tot ongewild vreten, insuline is een dikmaker. Mijn buikje lijkt af te nemen, maar ik heb hier geen weegschaal en dat is best een geruststelling.

Tot de volgende keer.

De markt op maandagmorgen.

Pak Luiers

Het is hier warm geweest. Gelukkig is de hitte ietwat afgenomen, het maximum vandaag is 'slechts' 30 graden met een lekker windje uit het Noorden. Maar het wil maar niet regenen. Een paar dagen onweersdreiging en toch niets. Ik noem dat 'Hollands' weer. Bij het minste geringste wat je doet loopt het zweet langs je lijf. Heb vreselijk moeten lachen met het Facebook bericht van het Genootschap Nederlandse Taal. Zij somden een aantal uitdrukkingen op die Nederlanders gebruiken om aan te geven dat ze hevig moeten zweten, Men heeft het over 'klotsende oksels' en 'de moord stikken'. Of 'een lekkende koppakking hebben'. 'Zit m'n pantalon aan m'n derrière gevacumeerd', 'men kan baden in het eigen zweet', loopt 'de reuzel door z'n naadje', 'valt het vlees hen van de beentjes' en 'zegt men: 'dat het lekker dooit'. Dan zit ik te schateren achter de computer en komt Margaret even kijken of ik niet te zeer door de hitte bevangen ben.

Maar alle gekheid op een stokje het was een paar dagen 'zwoel'. Plof je in je stoel en plak je vast. Ik kreeg een idee: wij hebben van die kleine handdoekjes, ik denk eigenlijk bedoeld voor de plee, maar die handdoekjes worden hier nooit gebruikt. Daarmee kun je wel je zweet op soppen, zakdoeken immers zijn door Margaret verboden, we verbruiken een massa papieren zakdoekjes. Het enige vervelende is dat ik sindsdien weer last heb van een 'oorwurm' Het Maastrichtse carnavalsliedje 'Meh, me lepke' draait iedere keer als ik dat doekje pak om mij van overvloedig zweet te ontdoen, door mijn hoofd. Niet vervelend hoor, maar niet helemaal conform de betekenis van het lied.

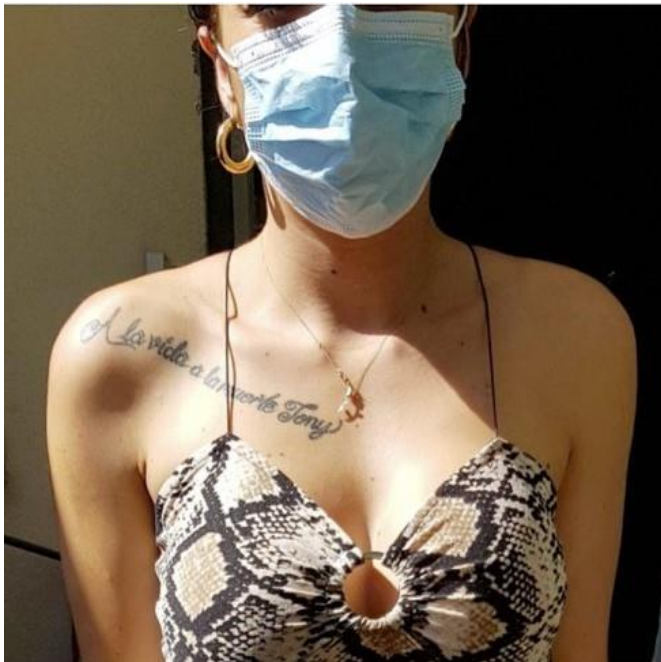
Zoals ik al eerder gemeld heb is een mondkapje nu op de markt in Bedoin verplicht. Ook in het gewone dagelijkse verkeer in het dorp zie je steeds meer mensen met het ding. Vandaag zagen we de voorzitter van de plaatselijk Jeu de Boules club, die had het kapje onder zijn neus. Maar ja die heeft zo'n enorme kokkerd dat de elastiekjes steeds springen. Wij noemen hem altijd 'le gros nez'. Hij is druk in de weer met het organiseren van het jaarlijkse Jeu de Boules toernooi ter gelegenheid van het 'Fête Votive'. Vanaf donderdag tot en met zondag worden er wedstrijden gespeeld. Onze grote 'Jeu de Boules man' Evert wilde, samen met zijn vrouw Marianne ook meedoen. Het enige bezwaar was wel dat er in de middag wordt gespeeld, dus bloedheet. De vraag was waar? Op het affiche staat een plein aangegeven, de 'Place des frères Provane', maar dat is op de stadsplattegrond onvindbaar. Blijkt het toch het plein te zijn waar men normaliter speelt en waar men nu gewoon alle bouwactiviteiten aan het nieuwe VVV kantoor, tijdelijk stil gelegd heeft. Ooit hebben de spelers van de camping daar meegedaan aan een toernooi tussen de campings uit de buurt. Op onze

camping waren een paar hele goede spelers, die ons het 'spel der spelen' geleerd hebben. We werden afgedroogd op een verschrikkelijke manier. Nooit meer meegedaan!

Evert zal ook niet meedoen. Zijn auto is plotseling naar de eeuwige jachtvelden vertrokken, en nu moest hij terug naar huis om nieuwe verse paardenkrachten aan te schaffen. Ook nu blijkt weer het hoge waarheidsgehalte van de spreuk: 'ik ga niet mee, zonder de ANWB!' Zij hebben alles perfect geregeld van huurauto tot en met de sloop van het oude karos. Volgende week hopen wij ze gezond terug te zien en kunnen de Jeu de Boules toernooien op de camping weer doorgang vinden.

Terug naar belangrijker zaken! De kranten staan er vol van. De 'affaire décolleté'. Bij een supermarché van de firma Casino, wilde een mevrouw een pak luiers kopen. Voor de deur stond een winkelbeveiligers en die vond dat madame niet decent genoeg gekleed was: ze mocht er niet in. Hij

moest het winkelpersoneel beschermen tegen pogingen tot neigingen of andersom. Het gekibbel werd een ruzie en dat werd natuurlijk gefilmd door omstanders met hun telefoon. En dat ging onmiddellijk viraal. De bazin kwam er aan te pas en die oordeelde (ze wilde natuurlijk haar medewerker niet in de kou laten staan, bij deze hitte) dat het inderdaad niet passend was! Binnen de kortst mogelijke tijd groeide het uit tot een nationaal schandaal, en allerlei forums tegen discriminatie, vrouwen ongelijkheid, feministische actiegroepen, en in Nederland zou 'zwarte Piet' er ook nog wel bij gehaald zijn. Naar mijn bescheiden mening zegt het meer over het bedorven labyrint in de bovenkamers van de beveiligers dan over de lage moraal van de dame in kwestie. De

excuses zijn er inmiddels al maar het wordt toch een rechtszaak (ze is zeker getrouwd met een advocaat!). De foto is bijgevoegd kun je zelf oordelen, ...pak luiers...

De feesten barsten los. Alles is in gereedheid gebracht voor het 'fête votive de Bedoin'. De stoeltjes

staan allemaal nog netjes 1 meter uit elkaar en de kermis is opgebouwd. De cafés draaien ongetwijfeld overuren. Toch is het verbazingwekkend stil in het dorp. Er is geen Belg, Duitser of Engelsman te bespeuren. Het wordt dus echt een feest voor de dorpsbevolking zelf, zoals het ook altijd bedoeld is geweest. Hier in de Vaucluse is het sein nog altijd groen. Maar de Bouches-du-Rhône (het gebied rondom Aix-en-Provence en Marseille) is naar rood. Dus daar moet je wegblijven. We houden het

nauwlettend in de gaten maar hoeven gelukkig geen ferry te nemen om weer thuis te komen in geval de regels plotseling veranderen, zoals die arme Engelsen hier, die eergisteren hals over kop hun vakanties moesten afbreken.

Zo worden we van verschillende kanten bedreigd. Van onderaf komt de corona opdringen en van bovenaf brand! Vanochtend is er een grote bosbrand ontstaan aan, de voor ons achterkant van de Mont Ventoux in de buurt van Vaisson la Romaine bij het dorpje Faucon. Vele brandweerwagens vanuit Bedoin zijn al langs onze camping die richting op gereden om bijstand te leveren. Gister avond kwamen er enkele Bombardiers en/of Canadiars over. Bij het kranten artikel stonden enkele spectaculaire foto's.

Gevaren aan alle kanten, volgender keer meer vanuit Bedoin.

De Canadair blusvliegtuigen

Toertje

Na ons bezoek aan de markt zijn we gaan lunchen in Bedoin. Het was helemaal niet druk en de afstanden tussen de tafeltjes waren ruim. Voor de eerste keer in ons stamcafé 'L'Observatoire'. Wat zij presenteren is ongekend: een 'Plat du jour', drie gangen met een kwart liter wijn per persoon en koffie na. Voor de prijs van 14 euro, kom daar maar eens om. Bij andere restaurants zie je na het presenteren van de kaart dat ze meteen de geplastificeerde kaart gaan ontsmetten met de bekende middelen. Maar deze jongens niet, een groot zwart bord werd netjes tegen een stoel gezet en je kon bekijken wat die 'plat du jour' allemaal inhield. Heel slim en efficiënt. En... ik kon het lezen zonder bril!

Al keuvelend aan tafel kwam de smaak van de verschillende olijven ter sprake. Wat was er nu zo bijzonder aan die olijven van Nyons? We konden het niet weten, we waren ooit wel eens in Nyons geweest, maar toen stond onze smaak niet zo op olijven. Ik denk dat je daar gewinning en een bepaalde leeftijd voor moet hebben. Nyons herinnerden we ons wel nog : prachtig gelegen met die mooie oude Romeinse brug, net als die van Vaison la Romaine, onverslijtbaar. Woensdag gaan we naar Nyons was het resultaat van dit gezamenlijk lunchoverleg. De tocht er naar toe is al schitterend. Wat een landschappen, ruw en lieflijk tegelijk. Via Vaison la Romaine en andere prachtige plaatsjes met geweldige namen zoals Mirabel aux Baronnies kwamen we in Nyons. Ook hier was de drukte beperkt, we vonden vlug een parkeerplaats. Vrijwel iedereen liep in het stadje met een mondkapje op. Het oude gedeelte straalt een uitnodigende eenvoud uit. Op het marktpleintje, omzoomd door galerijen ligt ook een winkeltje met streekproducten en daar proefden we dan de olijf van Nyons. Heel anders als de groene olijven zoals die veel verkocht worden. Lekker zout een beetje bitter en zoals later bleek: ze smaken geweldig bij een glaasje witte wijn. Meteen een zak gekocht.

De lunch! Toen we aankwamen zijn we in een achteraf straatje geland bij een gelegenheidje dat 'Tea Time' heet. Rare naam voor een zaak in Frankrijk. Daar hebben we een koffie 'gourmand' besteld. Naast overheerlijke koffie kregen we drie stukken cake van uitstekende kwaliteit en smaak en voor een redelijke prijs. Met dat gegeven in ons achterhoofd keerden we terug en besloten daar ook de lunch te gebruiken.

De 'plat de jour' was vegetarisch. Daar moest ik me even overheen zetten. Ik moet zeggen: een geweldige salade, met als hoofdbestanddelen linzen, geitenkaas en een quiche met paprika. Ook hierbij een lekker wijntje, wat kan het leven je toelachen. We hebben nog wat rondgeslenterd en de brug bewonderd. Die Romeinen wisten wel waar ze gingen zitten om van het leven te genieten.

We besluiten om via Sault terug te gaan naar de camping. Een onvergetelijke rit door een overweldigend landschap. Wat een kleuren, frisser als aan de andere kant van de Mont Ventoux, immers niet zo droog! Groener en doordat er af en toe een wolkje voor de zon schoof kreeg je allerlei kleurschakeringen in dat groen. Woest aandoend landschap en toch lieflijk. Met plotseling oprijzende rotstoppen. Geologische fenomenen om van te watertanden. Je kunt de lagen boven elkaar zien liggen. In zo'n landschap voel je je nietig en gek genoeg: dat stemt tot tevredenheid. Rochebrune en Brantes liggen tegen de rotswanden aangeplakt. Je vraagt je af, als je in sommige valleien eenzame huizen ziet liggen, hoe die mensen daar kunnen leven zo ver van alles af. Nu hebben ze een auto en

ben je binnen tien minuten weer in de bewoonde wereld, maar vroeger woonden ze er ook en moest alles te voet: onvoorstelbaar.

Via de 'Col de Fontaube' waar we een schitterend uitzicht hebben op de Mont Ventoux, maar nu eens van de andere kant, komen we in Sault aan alwaar we verrast worden op een 'brocante'. Heel veel spullen die iemand niet meer nodig had en wij ook niet. Op het aanpalende terras met een prachtig uitzicht over de lavendel velden, die helaas al geoogst waren, heb ik Margaret kunnen overhalen om een groot ijs te verorberen. Ze had het nodig want ze chauffeert zich een slag in de rondte met al die bochtige bergweggetjes. Zij rijdt altijd, als we samen in de auto zitten, want twee

chauffeurs is ondoenlijk. Zou menig huwelijk kunnen redden, dat verkregen inzicht. Wij houden dat al jaren vol en ik ben een zeer tevreden mens. Terwijl zij haar energie kwijt komt in het beschimpen van

‘die idioot achter me’ die maar zit te duwen’ en de eindeloze verklaring dat ze zich niet laat opjagen onder het motto: ‘je mag trouwens niet harder dan 80’, geniet ik van het landschap. Maar ze vindt het autorijden leuk, dus wie ben ik dan?

Op de camping teruggekeerd is het nog steeds erg rustig. De huisjes zijn allemaal bezet, maar de bezetting van de kampeerplaatsen ligt zo rond de 20%. De chef heeft er gebruik van gemaakt en is met zijn zonen op vakantie gegaan in de Ardèche. Zijn partner Anne vindt het niet erg: ‘het loopt vanzelf... als er maar geen elektrisch uitvalt!’ Ze heeft geluk, want het is en blijft droog, er is nog geen druppel gevallen.

Ook blijkt Evert weer terug te zijn gekomen met een nieuwe auto. De trekhaak die er op gemonteerd moest worden, zat er al op. Die demontabele trekhaak had niemand opgemerkt totdat een monteur de auto op de bok zette. Twee dagen winst. En nu weer jeu de Boules spelen, want hij is de grote organisator.

Inmiddels is de grote hitte weg. ‘s Middags gaat het nog wel eens over de 30 graden grens, maar ‘s nachts moeten we toch met een dekentje slapen. Ideaal weer voor deze bofkonten. Als we de nieuwsberichten zien en horen, staat de wereld hier toch wel stil. Overigens tip van de week: Als je hier naar toe komt met je laptop, hoef je maar één Wifi abonnement te nemen. Je hoeft je bundel op je iPad niet aan te spreken. Je zet gewoon je persoonlijke hotspot aan en je kunt op de iPhone en iPad alles downloaden wat je maar wilt. Via Ziggo go kunnen we de televisie, als we daar al zin in zouden hebben, gewoon volgen. Soms hapert de Wifi een beetje, maar als ze volgend jaar glasvezel hebben, dan zit je op rozen. De kasten staan er al!

Codelitis

Het lijkt als of er niet veel meer te doen is in Bedoin. Na dit weekend begint het einde van het seizoen in zicht te komen. Op de markt was het vanochtend een heel stuk rustiger. Het is zo rustig

dat de katten midden op straat slapen. Of vergis je je daar in? Af en toe getuigt een beeld toch van heel veel actie.

Vanochtend op de markt heb ik voor het eerst een BOA in actie gezien. Er was een dame die geen kapje droeg en terecht werd gewezen door zo'n hulp agent. Ze wist niet hoe snel ze dat ding voor haar mond moest krijgen. Verder loopt iedereen met een kapje op. Men houdt zich er goed aan. Toch lopen in Frankrijk de cijfers op, zowel van het aantal besmettingen als ook het aantal slachtoffers. Gelukkig zijn het vooral de grote steden en hun omgeving die hierin het voortouw nemen. De Provence heeft nog altijd code groen. Al die codes leiden wel tot een 'codelitis'. Een Belgische krant meldde: 'Belgen mogen niet langer naar Provence Toeristisch gebied kleurt plots rood'. 'Code rood!' meldde de radio zelfs. Blijkt dat men daarmee het brandgevaar bedoelde. Voor bosbrandgevaar hebben ze ook een code systeem en afgelopen weekend was dat rood. Je mocht bepaalde bosgebieden niet meer in. De combinatie Mistral en droogte geeft vaak felle, bijna onblusbare bosbranden en dan is het: 'code Rouge!' Voor het weer is er ook nog zo'n code systeem, bij deze hevige Mistral nu zitten wij ook in code oranje van de meteorologen .

(Overigens schijnt de code voor de 'covid19' nu veranderd te zijn in rood. Mag je niet meer met 5000 mensen tegelijk binnen zitten! Nu is dus ook de Vaucluse oranje, meldt Margaret net. Dus: nu moeten we als we terugkeren 10 dagen in quarantaine, het zij zo!)

Een en ander begrepen die Belgen echter niet. Ze maakten er meteen een reisverbod voor de Provence van, daarin gesterkt door een bestaand reisverbod naar Aix en Provence, dat niet in de Vaucluse (Provence) ligt maar in de 'Bouche du Rhône' waar ook Marseille en zo onder valt. Daar liggen verschillende 'hotspots' zoals Cap D'agde, waar de moraal heel laag ligt en het knuffelgehalte heel hoog! Tja, als je ondanks de pandemie toch doorgaat met die levensstijl dan vraag je om problemen. Die hebben nu code oranje, dus als je er niet moet zijn moet je er niet naar toe gaan. Hier regende het afzeggingen in de hotelbranche en bange telefoontjes naar de B&B's, terwijl het hier gewoon allemaal code groen was. Als morgen de Mistral gaat liggen dan hebben we weer 'code pimpelpaars met stip'! Hoewel iedereen hier op een buitje zit te wachten en te smachten.

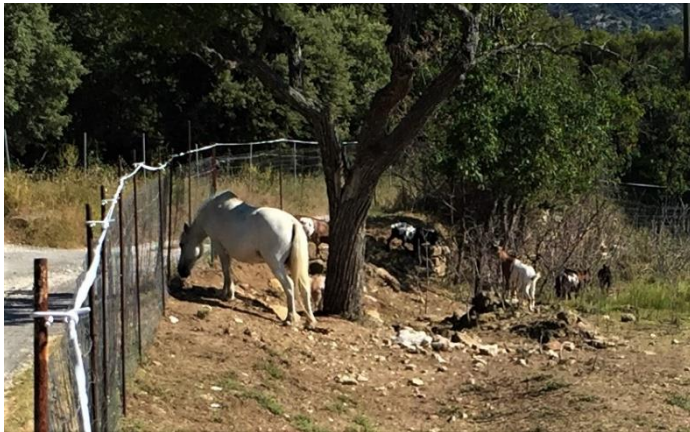

Afgelopen weekend stroomde de camping vol met een groep jonge mensen die er allemaal voortreffelijk sportief uitzagen. Ze nestelden zich in verschillende huisjes en er werden ook links en rechts tenten opgezet. Het waren deelnemers aan de Xrace, een evenement waarin de deelnemers twee soorten van activiteiten moeten bedrijven. Dus fietsen en wandelen en natuurlijk allemaal de Mont Ventoux op. Daar moet je conditie voor hebben. Vrijdag acclimatiseerden ze en zondag was de grote dag. De winnaar was bekend en ik weet niet of die in die groep te vinden was die op onze camping stond. Maar het lawaai dat ze 's avonds maakten deed zoiets vermoeden. Gelukkig liggen wij op afstand in het hoekje en als ik mijn hoorapparaten uitdoe hoor ik weinig en dus slaap ik als een roos. Vanochtend war en er een paar deelnemers die duidelijk met een houten kop hun spullen aan het in laden waren. Een Fransman in een caravannetje had het over: 'de la bordelle'- een zootje- dus! Tja de jeugd, ze genieten in hun onwetendheid, zoeken de randen op met hun prestaties en weten niets van corona of wat was dat ook weer? Hun geluk, toch?

Er is weer een Jeu de Boules concours gehouden. Evert had maar liefst 12 deelnemers bij elkaar getrommeld. Na afloop is er bij een glaasje nog altijd wat ruimte voor wat bijpraten. Heb zeer interessante discussie gehad met een jongeman uit Grenoble die, samen met zijn baas, meespeelde. Zij huren een huisje. We hebben in eerste instantie over hun werk gesproken. Zij controleren silo's en dergelijke. Ze kijken met speciale meetapparatuur of de wanden nog goed zijn en niet doorgeroest of aangetast door de stoffen die er in opgeslagen worden. Nu ging het om een grote loods in Mazan. Ze werken nu op 16 meter hoogte. Ik vroeg hem of daar een speciale opleiding voor nodig was. Het

verhaal kwam er uit: Nee, hij had zijn 'bac' (eindexamen) gedaan en was toen het leger in gegaan. Maar liefst vijf jaar in de voormalige koloniën zoals Djibouti en Togo. Ook in Ethiopië gestationeerd geweest. En nu hier aan het werk. Had, net als ik zelf, een goed inzicht gekregen in de globale verhoudingen door al het reizen en dat levert een heel ander zicht op de realiteit. Geeft ook een basis om te praten. Zeer indrukwekkende jongeman. Zo kom je nog eens iemand tegen. Overigens werd hij tweede terwijl ik op de vijfde plek bleef hangen. Volgende keer beter. (Werd ik lekker eerste!) .

En dan die honden. Net als in Kathmandoe wordt het leven hier na zonsondergang overgenomen door de hondjes. Zo vlug als de baas 'op café' is gegaan beginnen de waakhondjes te blaffen. En

begint er een dan volgen er meer. Ze lopen ook vaak gewoon los en overdag hoor je regelmatig piepende remmen. Dan maar hopen dat alles goed gegaan is. Iedereen is begaan met het lot van de honden, maar niemand doet er wat aan. De oud burgemeester Luc Reynard, plaatste op zijn website een citaat uit "L'Albine: scènes van het leven in de Limousin en de groene Périgord" van Fernand Dupuy. Ik wil het jullie niet onthouden en heb het vertaald. Kun je voorlezen aan de kleinkinderen!

Wist je dat...

De hond blaft wanneer het paard hinnikt en het rund bulkt en de koe loeit?

Laat de zwaluw kwetteren, de duif koeren en de vink tjokkelt als hij zijn slag slaat..

Laat de mussen sjilpen, de fazant koken en de gans gaken als de kalkoen klokt.

Alleen de kikker kwaakt maar de kraai krast en de ekster kwekt.

En dat de kat net als de tijger spint, de olifant trompettert, de ezel balkt, maar het hert kan wel eens burlen.

Laat het schaap natuurlijk blaten en zoemen de bij, bries het hert als de wolf huult.

Dat weet je, natuurlijk, al die geluiden, maar weet je dat?

Dat als de eend snatert, de eenden kwaken, de geit mekkert, de uil oehoet, maar de uil, maar de uil, valt, alleen de pauw en de adelaar schreeuwen?...

Wist je nog... dat als de tortelduifjes koeren, de kraai en de snip knorren, de patrijs kirt, de ooievaar kleppert en dat als de kraai krast alle kraaien krassen en het konijn stampt wanneer de haas rammelt?

Weet je dit allemaal? Goed zo.

Maar weet je dat de grijze leeuwerik zingt? Wist je dat niet? En misschien weet jij het niet meer van de specht?

Dat is te vergeven!

Of dat het everzwijn bries, dat de kameel brult.

Je weet ook niet (misschien) dat de hop hoept. (En ik weet ook niet of ze haar in Limousin zo noemen omdat ze stinkt of omdat ze haar nest maakt met stinkende dingen).

Maakt niet uit! Maar het is mooi: de hop, hoept!

En nog eens, weet je dat de muis, die grijze tanden fee... Raad eens!? De grijze tanden fee! Ja hoor!

Geef toe dat het jammer zou zijn om te ontkennen dat de muis piept en nog erger is om het niet te weten, dat de gaai je na-aapt of dat de mees roept! Net als de grasmus trouwens!

Laat het onthouden anders vergeten we deze mooie talen waarvan we uiteindelijk niet veel weten!!!...

Codelitis

Het lijkt als of er niet veel meer te doen is in Bedoin. Na dit weekend begint het einde van het seizoen in zicht te komen. Op de markt was het vanochtend een heel stuk rustiger. Het is zo rustig dat de katten midden op straat slapen. Of vergis je je daar in? Af en toe getuigt een beeld toch van heel veel actie.

Vanochtend op de markt heb ik voor het eerst een BOA in actie gezien. Er was een dame die geen kapje droeg en terecht werd gewezen door zo'n hulp agent. Ze wist niet hoe snel ze dat ding voor haar mond moest krijgen. Verder loopt iedereen met een kapje op. Men houdt zich er goed aan. Toch lopen in Frankrijk de cijfers op, zowel van het aantal besmettingen als ook het aantal slachtoffers. Gelukkig zijn het vooral de grote steden en hun omgeving die hierin het voortouw nemen. De Provence heeft nog altijd code groen. Al die codes leiden wel tot een 'codelitis'. Een Belgische krant meldde: 'Belgen mogen niet langer naar Provence Toeristisch gebied kleurt plots rood voor het weekend dat de Belgen niet meer naar de Provence mogen'. 'Code rood!' meldde de radio zelfs. Blijkt dat men daarmee het brandgevaar bedoelde. Voor bosbrandgevaar hebben ze ook een code systeem en afgelopen weekend was dat rood. Je mocht bepaalde bosgebieden niet meer in. De combinatie Mistral en droogte geeft vaak felle, bijna onblusbare bosbranden en dan is het: 'code Rouge!' Voor het weer is er ook nog zo'n code systeem, bij deze hevige Mistral nu zitten wij ook in code oranje van de meteorologen .

(Overigens schijnt de code voor de 'covid19' nu veranderd te zijn in rood. Mag je niet meer met 5000 mensen tegelijk binnen zitten! Nu is dus ook de Vaucluse oranje, meldt Margaret net. Dus: nu moeten we als we terugkeren 10 dagen in quarantaine, het zij zo!)

Een en ander begrepen die Belgen echter niet. Ze maakten er meteen een reisverbod voor de Provence van, daarin gesterkt door een bestaand reisverbod naar Aix en Provence, dat niet in de Vaucluse (Provence) ligt maar in de 'Bouche du Rhône' waar ook Marseille en zo onder valt. Daar liggen verschillende 'hotspots' zoals Cap D'agde, waar de moraal heel laag ligt en het knuffelgehalte heel hoog! Tja, als je ondanks de pandemie toch doorgaat met die levensstijl dan vraag je om problemen. Die hebben nu code oranje, dus als je er niet moet zijn moet je er niet naar toe gaan. Hier regende het afzeggingen in de hotelbranche en bange telefoontjes naar de B&B's, terwijl het hier gewoon allemaal code groen was. Als morgen de Mistral gaat liggen dan hebben we weer 'code

pimpelpaars met stip'! Hoewel iedereen hier op een buitje zit te wachten en te smachten.

Na de regen!

Afgelopen weekend stroomde de camping vol met een groep jonge mensen die er allemaal voortreffelijk sportief uitzagen. Ze nestelden zich in verschillende huisjes en er werden ook links en rechts tenten opgezet. Het waren deelnemers aan de Xrace, een evenement waarin de deelnemers twee soorten van activiteiten moeten bedrijven. Dus fietsen en wandelen en natuurlijk allemaal de Mont

Ventoux op. Daar moet je conditie voor hebben. Vrijdag acclimatiseerden ze en zondag was de grote dag. De winnaar was bekend en ik weet niet of die in die groep te vinden was die op onze camping

stond. Maar het lawaai dat ze 's avonds maakten deed zo iets vermoeden. Gelukkig liggen wij op afstand in het hoekje en als ik mijn hoorapparaten uitdoe hoor ik weinig en dus slaap ik als een roos. Vanochtend war en er een paar deelnemers die duidelijk met een houten kop hun spullen aan het laden waren. Een Fransman in een caravannetje had het over: 'de la bordelle'- een zootje- dus! Tja de jeugd, ze genieten in hun onwetendheid, zoeken de randen op met hun prestaties en weten niets van corona of wat was dat ook weer? Hun geluk, toch?

Er is weer een Jeu de Boules concours gehouden. Evert had maar liefst 12 deelnemers bij elkaar getrommeld. Na afloop is er bij een glaasje nog altijd wat ruimte voor wat bijpraten. Heb zeer interessante discussie gehad met een jongeman uit Grenoble die, samen met zijn baas, meespeelde. Zij huren een huisje. We hebben in eerste instantie over hun werk gesproken. Zij controleren silo's en dergelijke. Ze kijken met speciale meetapparatuur of de wanden nog goed zijn en niet doorgeroest of aangetast door de stoffen die er in opgeslagen worden. Nu ging het om een grote loods in Mazan. Ze werken nu op 16 meter hoogte. Ik vroeg hem of daar een speciale opleiding voor nodig was. Het verhaal kwam er uit: Nee, hij had zijn 'bac' (eindexamen) gedaan en was toen het leger in gegaan. Maar liefst vijf jaar in de voormalige koloniën zoals Djibouti en Togo. Ook in Ethiopië gestationeerd geweest. En nu hier aan het werk. Had, net als ik zelf, een goed inzicht gekregen in de globale verhoudingen door al het reizen en dat levert een heel ander zicht op de realiteit. Geeft ook een basis om te praten. Zeer indrukwekkende jongeman. Zo kom je nog eens iemand tegen. Overigens werd hij tweede terwijl ik op de vijfde plek bleef hangen. Volgende keer beter. (Daar Werd ik lekker eerste!)

La Course

Vrijdagavond is het dan eindelijk zover. Om een uur of tien begint het hard te regenen. En het regent de hele nacht door. Met af en toe een klap onweer. Eigenlijk helemaal niet erg, immers het land hier kan best een drupje gebruiken. Op zo'n dag als vandaag verandert het hele spectrum. Eerst vanochtend het bericht dat de Nederlandse regering ook de Vaucluse tot 'code Oranje' heeft verklaard. De camping baas komt vragen waarom de Nederlandse regering dat heeft gedaan. Hij snapt er niets van. De tranen staan hem in de ogen. Heeft al een heleboel afzeggingen gekregen. Terwijl het hier nu juist zo goed gaat. Iedereen houdt zich aan de regels. Tja, Evert probeert hem duidelijk te maken dat het toch echt komt door de verklaring van de Franse regering. Die hebben cijfers vrijgegeven die er niet om liegen. En Nederland is dan consequent. Hij snapt er toch niets van, zoals elke goede ondernemer. Ik vraag aan onze Franse burens, die morgen naar huis terugkeren in het departement 'La Manche' aan het kanaal, of zij nu ook 10 dagen in quarantaine moeten. "Wel nee, wie zegt dat?", is hun reactie. Als ik hen vertel dat wij als we terugkeren 10 dagen in quarantaine moeten, vraagt ze: "wie controleert dat?". De Fransen zijn altijd erg praktisch ingesteld.

Zaterdag is een grote dag voor Frankrijk! Immers nu start de Tour de France in Nice. Dàt kan dan wel weer. Ook 'la Course' voor vrouwen start dit jaar in Nice en niet op de Champs Élysée in Parijs,

allemaal vanwege de corona. La course levert een mooi Nederlands resultaat. De eerste plaats is weliswaar voor Elizabeth Deignan van Trek-Segafredo Women op 2:22:51. De tweede plaats was voor Marianne Vos van CCC – Liv en de derde plaats voor Demi Vollering van de ploeg Parkhotel Valkenburg. Kan Jos van de Mortel tevreden zijn. Ik word op deze 'La Course' geattendeerd omdat er opeens twee grote bussen op het terrein staan met groot 'ARKEA' erop. Geen wonder dat ze met deze wagens een veilige plek zoeken, want toen de achterdeuren open gingen kwam een keur aan eerste klas materiaal tevoorschijn. Tot en met een wasmachine toe. Kost een aardige cent.

En dan zaterdagmiddag, na 'La Course' bij de start van de Tour, regent het dat het barst in Nice. Enorme glijpartijen zijn het gevolg, de wegen zijn na drie maanden droogte zo glad als ijs.

De camping is na gisteren leeggelopen. Veel Nederlanders hebben de plek hals over kop verlaten. Belgen zie je een hele tijd al niet meer. Veel Nederlanders die zouden komen blijven weg, vooral omdat deze camping natuurlijk erg geliefd is bij de ouderen. Die zijn natuurlijk al bij voorbaat ziek, zwak en misselijk. Daar gaat de nering van de campinghouder. De maanden september en oktober naar de Filistijnen. Ik vraag hem of er geen staatssteun gegeven wordt. "Jawel", zegt hij, "je kunt leningen krijgen, maar die moet je natuurlijk ook weer terugbetalen" Het hakt er flink in, die corona crisis. Het dorp is dood. Ben benieuwd hoe het maandag op de markt zal zijn.

Op de maandag markt is het heel rustig. Je hoort toch nog veel Nederlands en Vlaams. Op de markt wil Margaret eau de toilette kopen van lavendel en pure lavendel olie. 'Dat houdt de muggen weg', zegt ze, "en je wordt er rustig van!". Als ze die olie in de slaapkamer druppelsgewijs heeft aangebracht heb ik de eerste nachten 'lavendelmerries'!. Besprenkelt ze zich met eau de toilette loopt ze door de lavendel velden, behalve als je pas naar de WC bent geweest. Dan lijkt het net of iemand in je lavendelveld heeft gepoept.

Op de markt struikelen we over een verschil: lavendel of lavandin? Ja, maar wat is het verschil eigenlijk? Het wordt uitgebreid uitgelegd door de marktkoopman. De lavendel is de originele plant, lavandin is een natuurlijke hybride!. Verder groeit de lavendel boven 600-800 m, lavandin kan gekweekt worden in de vlakte. De lavendel wordt ongeveer 40-60 cm hoog en heeft maar een stengel. Lavandin wordt twee keer zo groot en heeft meerdere stengels. Om 1 liter olie te verkrijgen heb je 100 kg echte lavendel nodig, maar slechts 40 kg lavandin. De oliën worden voor verschillende doeleinden gebruikt. Lavendel kan zich voortplanten door zaad, lavandin kan alleen worden vermenigvuldigd door knopen. stengeldelen die vanaf de knopen uitgroeien tot nieuwe planten. Margaret liep ten slotte weg met omgerekend 20 kilo echte lavendel!

Wij hebben besloten, na rijp beraad en de nodige alcoholische versnaperingen, de nodige angstdromen over corona en allerlei verhalen die de ronde doen over verzekeringen die hun plichten niet zullen nakomen etc. gewoon te blijven tot de datum die we in ons hoofd hadden toen we hier naar toe vertrokken. Dat is niet ingegeven door de pandemie maar gewoon door het feit dat het vroeger donker wordt, de zon steeds lager aan de horizon staat en je het verschil tussen het beneden terrein, waar altijd volop zon en het boven terrein waar wij staan, schaduwrijk dus enkele graden minder, begint te voelen. Wij slapen 's nachts al met twee dekens op, terwijl het overdag toch nog makkelijk zo'n 25 graden kan worden.

Zijn alleen benieuwd hoe de terugreis zal verlopen. Wie controleert wat. Hier in Frankrijk niets en niemand want de code rood betreft zich alleen op leefregels en niet op lock downs of iets dergelijks. Het leven gaat hier dus gewoon door maar dan met mondkapjes voor iedereen en overal en één meter afstand. En je mag niet meer met meer dan 5000 personen bij elkaar komen, nou dat was ik toch al niet van plan. Hoe het gaat als je via België in Nederland komt? Natuurlijk quarantaine, maar zeggen de regels dan, als je echt niemand hebt die boodschappen voor je doet mag je wel boodschappen doen. Hel en verdoemenis, die brij van regels en uitzonderingen en slap beleid. Iedereen wordt er tureluurs van. Frankrijk vormt sowieso een lappendeken van gebieden en gebiedjes waar van kilometer tot kilometer de regels verschillen. Maar België en Nederland zijn top in de verdeeldheid van regels en voorschriften en de nodige uitzonderingen. Of zo'n liberaal beleid gunstig is zowel landelijk als Europees? Ik betwijfel het, maar dat er meer en beter centrale Europese regelgeving nodig is, is nu wel duidelijk.

Na de regenbuien wandelen we weer in de omgeving en dan ruikt dit land naar tijd en noten. Ventilatie genoeg want de Mistral komt er aan om al die regenwolken weg te blazen. Dan krijgen we nog een paar dagen met heerlijk weer, overdag zo'n 25 graden en 's nachts lekkere 18 graden. En dan ergens einde volgende week hebben we het al weer gehad voor dit jaar. We zijn blij dat we de gelegenheid gevat hebben en de kans hebben gekregen om ook dit jaar af te reizen naar dit heerlijke oord. We maken nu al lijstjes van wat we volgend jaar niet moeten vergeten.

De laatste

Tja, deze onzekere en trieste tijden (maar niet heus!) moet je toch wat. In Carpentras wilden ze toch wat vrolijkheid in de straten toveren. Met simpele middelen hebben ze dat daar voor elkaar

gekregen. Hele straten zijn versierd met allerlei kleurige en hangende objecten. Door het hele centrum hangen gereproduceerde schilderijen op vlaggen tussen de huizen. In een passage hebben ze allemaal kleurige paraplu's omgekeerd opgehangen. Dat geeft een heel leuk effect. In een andere straat hangen kleurige ballen, ook heel opbeurend. Zo zie je dat je met weinig middelen, maar met een ge-inspireerde geest, een heel eind komt.

Hier in Bedoin, is dat niet nodig. Dat is al kleurrijk genoeg van zichzelf. Van alle dorpjes in de omgeving vind ik Bedoin toch altijd weer het aantrekkelijkst. Het ligt in het juiste formaat, niet te groot en niet te klein. Die platanen scheppen een Franse sfeer die aanstekelijk werkt. En natuurlijk de terrasjes, de grote aantrekkingskracht van dit dorp. Het vervelt nooit. Nu is het er weliswaar een stuk rustiger, maar toch is dat niet erg. Het is elke keer weer genieten. Zo lopen wij, om de benen in vorm te houden, zowat om de dag,

naar het dorp en pikken dan een terrasje voor een 'noisette', een 'nootje' een klein, sterk kopje

koffie met een beetje melk. Misschien een glaasje limonade of water, maar geen alcohol, want je moet ook terug lopen en ik heb gemerkt dat het met alcohol een stuk moeilijker gaat, vooral als het warm is. Thuis wacht dan de 'apéro', een lekker glas gekoelde rode wijn op de veranda. Die gewoonte moeten we als we terug in Nederland zijn weer afleren, want de alcohol consummatie moet echt omlaag!

Maar niet alles is koek en ei, hier in Bedoin. Op de site van 'kom je van Bedoin, dan...' wordt steen en been geklaagd over het vandalisme en de bijgevoegde foto's geven daarvan schokkende beelden. Waarom doen mensen dit? Hoe kun je daaraan nu plezier hebben. Misschien weer een poging om buitenstaanders ver weg te houden van terreinen waar onheuse dingen gebeuren. Misschien wietteelt? Zo af en toe ruik ik wat wolkjes voorbij komen. De 'vooruitgang' gaat aan geen enkel dorp voorbij,

blijkbaar.

De dansfeesten zijn nu ook verboden door de Prefect. Dus 's avonds geen feesten meer op het plein voor het café 'de l'Observatoire. In de grote steden, zoals Carpentras moet je nu ook mondkapjes dragen. In kleinere kernen, zoals Bedoin, moet de burgemeester dat beslissen. Ben benieuwd of er hier nog iets gaat gebeuren. De besmettingen stijgen behoorlijk. Maar ja het aantal testen ook. En als je klachten hebt kun je je hier laten testen, de verzekering vergoedt. Een en ander geeft dus een vertekend beeld. Vooral ook omdat het aantal coronabesmettingen vooral in de grote steden zoals Avignon en Vaison la Romaine oploopt. Allemaal heel voorspelbaar, vind ik. Dus gaan we daar dan ook niet naar toe. Ondertussen trekt wel de karavaan van de Tour door dit departement. Ik zie zijdelings wel wat op de televisie. Maar daar staan toch ook veel mensen langs de lijn en maar schreeuwen. Als dat maar goed gaat... Mede kampeerder Hans 'Tour aanbieder' heeft de tocht naar Privas gemaakt op zijn motor om daar de aankomst van de tour te zien. Heel veel gendarmerie op de weg. Opeens voor en achter gendarmes op motoren: 'Stop!'. Een heel norse benadering, wat is er

aan de hand vroeg Hans zich af. Een hangslotje was naar beneden gezakt en bedekte gedeeltelijk zijn nummerplaat. Hatsjé! 95 euro boete, meteen te betalen, kassa mijnheer. Geen discussie mogelijk. Ja hoor, ik hoor je al zeggen: "ga in godsnaam boeven vangen, als je niets anders te doen hebt!" Of die idioot die de richtingbordjes kapot maakt.

Op onze camping zijn de bevoorradingsbussen voor 'La Course' alweer vertrekken naar de Ardèche voor de volgende vrouwenkoers. Dat belooft weer

enig vertier. Maar dat je door het algemeen gebrek aan vertier richtingbordjes gaat molesteren, kan er bij mij niet in. Hopelijk vinden ze die gestoorde snoodaard(s).

In Saint Colombe, een dorpje ten Noordoosten van Bedoin is afgelopen zondag een groot feest

gehouden. Een soort dorpsfeest met oude ambachten en oude landbouwvoertuigen. Wij zijn er niet naar toe geweest, maar die oude tractoren komen wel in 'aller HerrJotts früh' bij ons voorbij tuffen, stampen en loeien. Omdat ik weet dat er geïnteresseerden zijn heb ik een foto kunnen bemachtigen van een hele oude tractor die ook ongelofelijk veel stampij maakte toen hij bij ons voorbij reed, maar daarom niet minder mooi. Bij deze. De bijeenkomst schijnt een succes te zijn geweest ondanks alle corona maatregelen. De school in het dorp is weer begonnen. De kindjes worden elke ochtend weer netjes naar school

gebracht. Die te ver af wonen eten op school, die van het dorp worden om 12 uur netjes afgehaald, onder het toezicht van de 'Police Municipale'. Het leven herneemt zijn gangetje, ook hier in Bedoin.

Die schrijft die blijft. Ik zal er aan toevoegen : en die stopt met schrijven, gaat weg. Wij gaan morgen weer naar huis en laten dit goddelijke oord achter. Wij kijken nu al uit naar het volgend jaar in de hoop dat we dan ook weer enige tijd mogen/kunnen door brengen.

Dit was dan weer de laatste aflevering van het Bedoin Journaal 2020. Hoog literair niveau is het niet, maar ik weet dat ik enkele mensen een groot plezier heb gedaan met mijn verhalen.

Hopelijk zien we elkaar volgend jaar in goede gezondheid weer bij het 'Bedoin Journaal 2021'. Blijf gezond!

Bedoin, Vaucluse 2020.

Einde.